

duet, hvor det kunne ligge i et stort bjerg og gøre ondt.«

Og en tredje deltager siger:

»Man føler sig som en evnesvag. Jeg har aldrig i mit liv følt mig så dum, nedværdiget og tisset op og ned ad ryggen på. En voksen kone som mig, der altid har passet mit arbejde, min familie og mig selv. Føle sig i den grad nedgraderet helt ned til gulvet uden selvbestemmelse og være nødt til at få ekstra medicin for ikke at eksplodere og gå.«

Arbejdsministeren (Ove Hygum):

I begrundelsen for spørgsmålet henvises til både kommunale REVA-kurser og til kurser fra arbejdsformidlingen til ledige forsikrede. Jeg kan naturligt nok alene svare for de tilbud, som arbejdsformidlingen giver de ledige. De øvrige uddannelsesaktiviteter henhører under Socialministeriet.

Det følger af lov om aktiv arbejdsmarkedspolitik, at det er de regionale arbejdsmarkedsråd, der foretager den nærmere tilrettelæggelse af indsatsen for de ledige. Det er således op til arbejdsmarkedsrådet og arbejdsformidlingen at bestemme, hvilke redskaber f.eks. i form af kurser der skal være mulighed for at anvende i de konkrete situationer.

Arbejdsformidlingen kan helt eller delvis overlade gennemførelsen af kursustilbud til andre, herunder til private, men AF har fortsat ansvaret for, at indholdet af de kurser, der tilbydes de ledige, er relevant i forhold til den enkelte lediges situation og fremtidige beskæftigelsesmuligheder.

Før AF giver en ledig et tilbud, skal der udarbejdes en handlingsplan med tilbud, der kan styrke den lediges jobmuligheder. Udgangspunktet er her den lediges ønsker og forudsætninger samt arbejdsmarkedets behov. Der kan f.eks. blive tale om et korterevarende aktiveringstilbud i form af et vejlednings- og afklaringskursus med henblik på den lediges fremtidige muligheder for beskæftigelse på det ordinære arbejdsmarked.

For svagere ledige kan disse kurser efter længerevarende ledighed være en nødvendig overgang til et af de øvrige aktiveringstilbud om jobtræning, puljejob eller uddannelse. Som også fru Jette Gottlieb var inde på, kan den ledige, der finder, at et kursus, som er aftalt i handlingsplanen, ikke svarer til forventningerne, klage over tilbudet til arbejdsmarkedsrådet, der i forbindelse med behandlingen af klagen får

oplysninger om kurset og dets nærmere indhold. Arbejdsmarkedsrådene, hvor bl.a. arbejdsmarkedets parter er repræsenteret, har hermed mulighed for at føre tilsyn med indholdet af disse kurser.

Jette Gottlieb (EL):

Nu forstår jeg, at arbejdsformidlingen har ansvaret, og at arbejdsmarkedsrådene har mulighed for at gribe ind, men sådan som jeg forstår virkeligheden, sker det ikke, heller ikke efter klager, og spørgsmålet er, hvilken måde ministeren vil benytte til at sikre den kvalitet, som naturligvis er forudsat i hele lovens bogstav.

Jeg vil gerne fortsætte med endnu et eksempel. En deltager i et kursus har arbejdet på kontor, fra hun var 16 år, til hun som 45-årig blev arbejdsløs, og hun har taget merkonomeksamen undervejs og i det hele taget været aktiv i forsøget på at holde på sit job. Så får hun omsider et tilbud efter arbejdsløshedens indtræden. Hun får tilbud, hedder det, men det er jo en tvang: Du skal deltage i et kursus på Knivholt. Der vil være orienteringsmøde inden, men der er intet, der kan siges om forløbet, for det skal deltagerne selv bestemme.

Da de så kommer frem til kurset, bliver de delt ind i grupper, og det viser sig, at underviseren er en jægersoldat, der bruger de første 14 dage til at køre hetz mod deltagerne. »Rundt regnet hver time fortalte han«, siger deltageren, »at det var vores egen skyld, vi sad der, og vi kunne bare selv have valgt, mens tid var«.

Og her spørger jeg så: Hvad er meningen med, at man med offentlig støtte finansierer en kursusindustri, der baserer sig på en filosofi om, at arbejdsløshed altså er den pågældendes egen skyld? Hvordan kan man forsvare, at dårlig ryg eller melallergi skyldes en personlig brist eller et knæk i barndommen, som skal bankes ud af folk med psykisk terror?

Det er den type kurser, som vi får gentagne henvendelser om, at folk bliver sendt på i praksis. Lovens ord er smukke, bekendtgørelsernes ord er smukke, men i praksis er det noget andet, der foregår, og det er derfor, jeg spørger ministeren, hvordan han agter at holde tilsyn med den slags.

Arbejdsministeren (Ove Hygum):

Arbejdsmarkedsrådene, hvor parterne er repræsenteret, har mulighed for at føre tilsyn med indholdet af de forskellige kurser, og jeg